

המביא גם פרק שני גימין

יח.

עין משפט
נר מצוה

בד א טור שו"ע אה"ע
 סי' קס סעיף ד:
בה ד מ"י סי' א' מהל'
 גירושין הלכה יח
 סמג עשן ד טוש"ע אה"ע
 סימן י' סעיף א:
בו ד מ"י ס' פ"א מהלכות
 שמיטה הלכה יג סמג
 גלאון רפ"ט טוש"ע ח"מ סי'
 קס סעיף א אה"ע סי' קא
 סעי' אן:
בז ד מ"י שם הלכה יז
 טוש"ע שם סעיף טז:
בח ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טוש"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טז:
בט ד מ"י שם הלכה יז
 טוש"ע שם סעיף טז:
בכ ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טוש"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טז:
בד ד מ"י שם הלכה יז
 טוש"ע שם סעיף טז:
בה ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טוש"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טז:

פסקי רי"ד (המשך)

[illegible]

וְאֵנָחִיָּה בְּכִסְתִּיהָ מֵאֵי פִּירֶשׁ בְּקוּנְטֶרֶס מֵהַ הוֹעִילוּ חֲכָמִים
בְּתִקְנָתָם בִּין לַעֲנִין וְזוֹת בִּין לַעֲנִין פִּירוֹת דְּטֹרֶפָה
לְקוֹחוֹת מִיּוֹם הַכְּתִיבָה אַע"ג לְדַלֵּיל אֲמֵר רִישׁ לְקִישׁ דִּישׁ לְצַלֵּל פִּירוֹת
עַד שַׁעַת חֲמִימָה^א הֵכָּא מוֹדֵה דִּישׁ לְצַלֵּל פִּירוֹת עַד שַׁעַת נִתְּמִינָה^ב בִּין
דְּלֵא מִפִּיִּסָּה תִּפְיִיסָּה וּמִיּוֹר הוּא
דְּגִיטִין הַבִּזְאִין מִמַּדְיָנָה הִיס דְּפִירֶשׁ
בְּקוּנְטֶרֶס לְתַרְוּוּיָּהּ פִּרְךָ קֶלֶת
קֶשָׁה לְדַלֵּל לֵאמֹר יִפְסֵד מִשַּׁעַת חֲמִימָה
לְרִישׁ לְקִישׁ כִּיּוֹן שֵׁאֵס הִיתָה אֲזֵלוּ הִיָּה
מִגְרָשָׁה לְאַחֲרָה וְעוֹד קֶשָׁה לְרִישׁ דְּמָה
הוֹעִילוּ חֲכָמִים בְּתִקְנָתָם מִשַּׁמַּע
דֶּה־שֵׁאֵס אֲזִכְרָה לְמִיחָשׁ כִּאֲזֵלוּ לֹא הִיָּה
בּו זְמַן וְהָ אִינוּ דְּבִזְאִין בּו זְמַן מוֹשָׁשִׁים
שֵׁלָּה מִפְסִיד הָאֵשָׁה וְחִשָּׁשׁ דֶּה־כָּא לֹא
מִשּׁוֹם אֵשָׁה אֲלֵא מִשּׁוֹם לְקוֹחוֹת^א
וְנִרְאָה שֶׁרִישׁ דְּתֵּי פִירִיכִי לְמֵאֵן
דְּאִמֶּר שִׁמָּה לִּיחָשׁ אֲזֵל לְמֵאֵן דְּאִמֶּר
מִשּׁוֹם פִּירִי יִחָשׁ דְּבִזְאִין מִפְסִידִין
לְקוֹחוֹת מִשַּׁעַת חֲמִימָה:

הנהו קלא את להו. פירש
בקותטרס דבעיל לאמיו
ראיה אימת מטא גיטא לידא חמיה
לדענין זנות¹ דנדי דידע שלא בא
לידה ביום הכתוב צו ממ"מ יכול
לחפות ולומר שמקו לה קודם שזינתה
כמו קודם שתיקו זמן ואורי² קלא
אית להו כשרוקין בזמן זמן הכתיבה
היא קודם המסירה אית ליה קלא
למילתא ומקסי אדעמיהו לידע יוס
המסירה ואית ובההוא למה תיקנו
זמן וי"ל ע"י הזמן יש לו קול לפי
שרואים ע"י הזמן שבו שהנתיבה אינה
ביום הכתיבה ואית ומאן דלמח משום
בת אחותו בזמן הזה³ דנח כותבין
זמן בגיטין דאפי' בזמן הזה משמע
דבעי זמן דתתן (לקמן דף פו.) ג'
גיטין פסולין וי"ל גזירה שמה יחפה
על בניה ממורים אי נמי מהרהר יבנה
בית המקדש א"נ שלא יאמרו זינתה
אחר גירושין ויחזירנה דגרדוש שזינתה
מומתת לחזור כדאמרין בפ"ד דסוטה
(דף יא.) ח' **השולח** נח פירוש
בו' ולאנש ישן אין חוששין. פירוש
אע"פ שזריכה להמתין שלשה חדשים
לאו משום דחיישינן שמה בתוך כך
יבא עליה דהא לגט יש אין חוששין
אלא כדאמרין לעיל שמה יאמרו שמי
נשים כחצר כו'. **המשליש** נח
לאשתו. פירש בקונטרס והוא הלך
לדרכו וזמנא פירש כן אלף ממירי
אפילו הוא צעיר ונקט דהיימא
המשלים לדכותא דאע"פ שהוא צעיר
מומתת לינשא מיד ואין חוששים לגט
ישן ולעיל נקט סבולא לדכותא דאע"פ
שאינו צעיר זריכה להמתין שלשה
חדשים. **מאימתי** כתובה
משמטת. הא דלמח בריש פ' אע"פ
(כתובות נה.) תנאי כתובה כעכונה
דמי לשזיעית קשה לר"י מאי איריא

עשה ב"ד חיפוק ליה דלא משמט כתובה ותוספת מידי דהוה אשכר
ט אלא מלוה וכ"ש כתובה ותוספת ודוחק לומר דלתיא כרבי יוסי
והזקפה כתובה לרב או פגמה או זקפה לשמואל דמשמטת נמי תוספת:
קנס קרי ליה קנס אבל באונס יש בו נזשת ופסג: **במה מעשה**
במו בשטר כדאמרין בכל דוכתא כשעמד בדין דגבי ממשעבדי:
תבז הכתובה בע"ש ולחותמה בזמא"י שבת ואין נכון לעשות כן משום
יחש מידי^ט כדאמרין ב"ב (דף קעב.) אי ידעימו יומא דאקנימו ביה
ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מזומנים לחתום כפרעישין לעיל:
חיישין

דראובן ללוז קודם שיגיע שטר ליד שמעון אין מכירתו מכירה שאין קנין הנכסים תלוי בה. משעת קנין הסודר קנין הבעלות והשטר אינו אלא לזריה בעלמא ומוטט לזו אמאי חבתי בחיבתו לחימתו אין בך כלום שטת מינן קנין לכתוב. ודא דתנן לה השטרות שנכתבו בחיבתו מיירי אלא באותן השטרות שאין בהן קנין שעיקר קניינם תלוי בחימתן כגון שטר מכר או שטר ש"ד שר"ז וזו הבעת השטר ליד המקבל בדריש'ל (ורדישני' כו.) דקדוק ענין בשטר ואפי' המקבל לזמן היתנות אמר' עדים בחיבתו וכן לו וכן בשטר הדקדוק והיותו והיותו ש' העדים ההלואה שהיתן בניסן או הודה בפניהם בניסן ואמר לה אתם דעו הוה לה מלוה או אמר עדים הכתובי לי שטר מלוה וגם אמר להלואה בעניניהם וזה אמרו לכתוב דעו אמאי שאין הנכסים משתכרים לטעם היתנות כדבריו פ"ו או בניתת המעות כ"א בחיבתו

ואוֹתוֹתֶיהָ כְּמִסְפָּהּ. יָמִים רַבִּים: דָּאִי מִפִּיָּסָהּ. בְּהִדֵּי בְּקֻטְמוֹת
שֶׁבְּנֵינֵיהֶם: חִפְיִים. וְלֹא יִגְרֶשֶׁהָ. וְלֹא אִיפִיָּסָהּ וּגְרָשָׁה וּמִכִּי מִטָּא גִטְוָה
לְיָדָהּ דְּלֹא דִּלְגָּרָשָׁה: וְלֹא מִקְדִּישָׁה כו'. לֹא רִגְיִל לְמִיעֲבָד הֵכִי לֵאחֻזֵּי
בְּיָמֵיהֶם: דְּהוּא עֲלֵי יִמָּח לֵיהַּ בְּגִירוֹתָיו שְׂפִרְעוּת הוּא לְגִבֵּי וְלֹא מִקְדִּישׁ
לֵיהֶם: (ס) מָה הַעֲוִלוֹ חֲכָמִים בְּקֻטְמוֹתָם.

וְאוֹתוֹבִיחַ בְּכִסּוּתֶיהָ וְזוֹת
 אָמַר לִיהָ ^(ב) לֹא מִמֶּנִּי
 לְנַפְשִׁיהָ אָמַר לִיהָ וְזוֹת
 הַבָּאִים מִמְּדִינַת הַיִּבְיָא
 מִמּוֹ עַד תִּשְׁרִי מִהָרָה
 אָמַר לִיהָ ^(א) הֵנָּה קִקְיָא
 מִזִּמְנֵי מוֹנִין לְגַמּוּלָּהּ
 וְשִׁמּוּאֵל אָמַר מִשְׁעַתָּה
 נָתַן בְּרַחֲמָיו לְשִׁמּוּאֵל
 בַּחֲצֵר אַחַת זֶה אִסְרוּ
 אֲבִי זֶה זְמַן גִּיטָה מוֹנִין
 מוֹכִיחַ עָלֶיהָ תֵּינִיא כּוֹנֵן
 דְּשִׁמּוּאֵל תֵּינִיא כּוֹנֵן
 לְאִשְׁתּוֹ וְנִשְׁתַּחֲוֶה שְׂמֵי
 כִּשְׁהִגִּיעַ גַּם לִידֵהּ צָרָה
^(א) וְלִגְמֵי יֵשׁן אֵין חוֹשֶׁה
 עֲמָה תֵּינִיא כּוֹנֵן

מסר הגט לשליש כדי לגרשה בו לסוף ג' חדשים והוא הלך לדרשו: **מורה** **ליוסף מיר**. דמשעת כתיבה מניין: **מאימתי** א) כחובה. כשאר שטר חוב משתתף צדיעים: **משפגום**. ששפטרע קאט גרלי דעה דעמונת ליגוס וליפרע: **וסוקוף**. עליו המותר בצמלוה דנפקא לה משום כחובה ומעשה צ"ד שאינו משמט וכל עלה שס שטר חוב: **פגמה**. כיון גרלי דעמיה בפערען קרינא ציה לא יגוש': **זקפה**. בצמלוה: **אונס**. את הצמלוה שייצ מחמשים כסף: **וקנס**. דמולאי חייט רע: **מאימתי** נופקין. כלומר מאימתי הוא מקיפה: **העמדה**. הרי היא

תניא כוותיה דשמואל
וכתובת אשה שזקפה
לאו אין משמטין מי
משעת העמדה בדיין
כמעשה ב"ד דמאי
ביום ונחתמין בליל
ביום ונחתמת בליל
בר רב איכתוב ביום
רב התם ולא אמר
כשמואל סבירא ליד
הו דתניא אמר רבי
לא שנו אלא כשא
אבל עסקין באור
מכשיר: אמר רבא מ
יבין שנתן עיניו לגר
אמר ריש לקיש ל
לאתר אבל מכאן
שלא

לדלץן מוספֿט כּתובה משמטט משום דתגאלי כּתובה כּתובה דמי וְהוּא שִׁשְׁרִי וְהַקֶּסֶת הַחֲנוּת דְּלֵיכֵה מ"ד בַּמִּסְכָּה שְׁבִיעִית (פ"י מ"ה) דְּלֵה מ' דְּפִלְגִי הֵס וְאִמֵּר דִּמְשַׁמֵּט וְנִרְהֵל ל"ר דִּהָא דְקִאֲמֵר לְשִׁבְעִית הֵינּוּ שְׁפִי **אוֹנֵם** קִנָּם וּפְתוּרֵי. קִנָּם הוּא מוֹזִיל שֶׁס רַע וְשִׁמּוֹס דְּלִית צִיָּה ה' בֵּית דִּין נִכְתָּב בְּיוֹם ב'ו'. דִּמְשַׁעַת פֶּסַק דִּין אֵיכֵה קֵל **אָהָ** כְּתוּבָה נִכְתָּב בְּיוֹם וְנִחְתָּמָה בְּיָדֶיהָ. יֵשׁ מְקוּמוֹת שְׁנוֹהֵינן מוֹסֶפֶת דְּלִנְחַל לִית לִיה קֵלָה וְיִמְהוּ אֵיכֵה דְקִנּוּ מִינֵיהּ" **לֵיכֵה** כְּתוּבוֹ יוֹמֵה דְּאִקְשִׁימוּ צִיָּה: **אֲבָרַ** עֲסוּקִין בְּאוֹתוֹ עֵינֵן בְּשֵׁר. דֵּל

לכבדו לאמרו חכמים אין אדם פוסק את אשתו בנות ישר גיירה שמה יאמרו גיטה קודם לכה
וניתנו לאחור וכן יאמרו שני קדושים וכוונתו תצבעה וישרן שאין בתורשה בנות ישר לא יחשיבן
לכבוד חתיה (וכך חייש שמה אבל עליה ואחריה וכוונתו לברשה כל האמה' אס' בתורשה אבל
דרב השולח' גט לאשתו ונשתתה שליח בדרך ג' חדשים משהגיע גט ליה צריכה להמתין ג'
ש'הר' לא תיחד. כמה. כמין כרוב שמה א'ו עיר' א' ורועה לכה' א' אשתו בנות שוכנכה ה'
א' ו' להנחית' כמה אלא כל מתינות אחרי גרשה בן יחשיבן' שמה נתיחד כמה: וישר כותיה' ששולח
א' ו' לתנו לה אלא לאחר ג' חדשים פ' והוא הלך לדרוכו משכנתו לה מותרת להנשא מיד ולגט' שן
א' ו' וכוונתו אחר' כמה משעת נתיק' שמה אס' פרוס אחרי דרב הורשי' שמה משעת
הנשוא' מאחית' כותיה משעת ר' מתקן מר' ששולח ויחזקו' ששולח אלא פמה אפי' שמה

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עה:]; (ב) יצמות
מב, (ג) [לקמן עו:];
(ד) "ב"מ יט:]; (ה) גדפו"ר
דיבור מה הועילו הוא קודם
ד"ה לא מקדים ועי' תוס'
ד"ה ואנחיה בסיסמה,
(ו) [דברים טו:],

הגהות הב"ח

(א) ד"ה מה הועילו
וכו' בין לעיני זנות בין
לענין פירות דטרפה:
(ב) ד"ה גט ישן וכו' קודם
לזנה כלומר שמה:
(ג) ד"ה מאימתי תהא
קטורה שאלר:

מוסף תוספות

א. וכוין שכן לא מוקדם
הוא וכוין טרפה, הנימ'
הוא יושב תורה לנרשה
מעתה, אבל רש"י.
ז. שלא גמר דברתו
לגרשה, רש"י, א. שלא
תסור לקוחה שלא כדון.
ט. היכי קאלין
מספק, מוט' רחל"ט.
י. דמיא למשח
לחפיו, מוט' רחל"ט לעיל.
י"א. דהי שפס. אן חוששין
למחש' תניחוד רש"י.
י"ב. ודקו נותן דמנה
מאחר שכן שחקול יוצא
שנכתבה כתובה הכל
וידעין אן כתולה היא
שכתובה מאחרים ואם
אלמנה היא שכתובה
מנה, אבל תוספת, עדים
הוא דמפקי קלא כסך
הכתובה, ויש כתובתה
מחובה ויש כתובתה
מופתית. ר"ח. א. בשעת
הכתובה.
ט. דמשעת קנין שיעבר
נפשיה. רש"י. א. וקנין
א. לא אתי ליה מ' מדין.

פסקי רי"ד

ויגש ותבסג: א"ל רבינא
 לרבא תבניה ווארביה
 בכיסיא דא ארמיסיה
 נשיס מאי פ"י תבנ
 ותבנו לינהו וארד
 לתתו לה שמה תתסיס
 ועו פ"י הקטשות שביניהן
 ונא תתסיס ותנהו א
 ורעה נמורסה אלל משע
 שנתנו מה מה העילוי
 חכמים בתנתם פ"י
 יוחנן מקשה דאמר משום
 חא תחורא דא לר"ל
 האמר דמשעת התהימה
 מה פירות ואצ"פ
 שאיחר נתתה הגט דרפוי
 בתותימה וזכי לך אמר
 ליה לא מקדך [אצ"פ]
 שפרעוניה לאיתניש. ש
 אפי' לחוש לכך שאין
 אדם עשוי לכתוב צ
 שפרעוניה הוא לו ואינו
 תבניה אלל כשהא שרצה
 ליתנו: א"ל רבינא לרב
 אפי' מיין הבאים ממדינת
 ארמיסיה: ביטין אלל
 משום דעשרי מה העילוי
 חכמים בתנתם: א"ל
 ונא ליה עילי להו. פ"י
 תבניה לאתרי ערס איתמי
 משא ניה ליה: אימר
 אצ"פ מותי' לגס. פ"י
 ד' חדשיס מותי' אצ"פ
 להאמר דע שלא תגשר
 משעת תתניש ושרואל
 אסר משעת תחיבה פ"י
 משעת תחיבה א"ל
 תבניה ונא ערס ונא
 תבניה ונא ערס ונא

(א) נראה ד"ל פי' כתובה לא קיימא וכו'. (ב) אולי ז"ל משעת כניסה לחופה נחייב ליתן לה מאתים וזו וחיל שיעבורא עליה כו'.